

 GRADA®

ALFRED BEKKER

GORIAN

Odkaz hvězdných mečů

í polokoule

Orxanie Země Adhů

atá říše

Alfred Bekker

Gorian

Odkaz hvězdných mečů

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 4583. publikaci

Odpovědné redaktorky Danuše Martinová, Pavla Králová
Přeložila Iva Oxböll

Sazba Vojtěch Kočí
Počet stran 416
První vydání, Praha 2011
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Originally published in German by Blanvalet,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany

Kniha byla přeložena z originálu **Gorian. Das Vermächtnis der Klingen**,
vydaného nakladatelstvím Blanvalet, Germany.

© 2010 Alfred Bekker
Artwork: HildenDesign, München, www.hildendesign.de
Illustration: © HildenDesign/Nick Delgadis

Czech language translation © Grada Publishing, a.s., 2011

*Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být
reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího
písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

*Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami
nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.*

ISBN 978-80-247-3866-6 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-8228-7 (elektronická verze ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8231-7 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Obsah

1	Znamení	7	
2	Stíny	21	
3	Hvězdné meče	37	
4	Nesmrt	58	
5	Mstitel	73	
6	Vlákna pavouka smrtihlava	103	
7	Pomocník	122	
8	Duchové	138	
9	Kameny	150	
10	Zachránce	158	
11	Boje	174	
12	Meče	193	
13	Žák	214	
14	Segantie	226	
15	Průvodce	241	
16	Probuzení	267	
17	Zkoušky	285	
18	Ledové větry	304	
19	Válečná vřava	320	
20	Zrádce	335	
21	Jezdci na bojových nosorožcích	342	
22	Bazilišci	355	
23	Odkaz	380	
24	Poutníci ke kamennému kopí	387	
	Epilog	409	
	O autorovi	411	

1 Znamení

Vyprávělo se, že té noci, kdy se Gorian narodil, spadl z nebes žhnoucí železnatý kámen a dopadl nedaleko vesnice Twixlum u zálivu v Thisilii. A také se říkalo, že Gorianův otec Nhorich ještě téže noci, dřív než mohl zaslechnout Gorianův první křik, vyrazil na cestu – aby tento kámen našel, vytavil z něj železo a to ukryl.

Z tohoto železa pak ukul dva meče...

Později se tradovalo, že všechny tyto události již tehdy v sobě nesly osudová znamení.

Znamení zla.

Znamení dobra.

Znamení zoufalství.

Znamení naděje.

A znamení blížící se hluboké a zásadní změny. Změny, která promění naprosto všechno. Ani zrnko prachu nezůstane nedotčeno.

Nic už nebude nikdy takové, jak bývalo...

První věcí, na kterou se Gorian po letech upamatoval, bylo jasné slunce na bleděmodré obloze a temný stín, zakrývající část pronikavě zářícího kotouče. Vypadal jako černá skvrna a už od počátku měl Gorian pocit, že tam jaksi nepatří.

Byly mu tehdy dva roky, ležel v pohupující se bárce, spal, a když se probudil, spatřil nad sebou ohromující modré nebe – a slunce.

A také onu skvrnu či tmavý stín, o kterém tehdy ještě netušil, že se nazývá Stínonoš a že pomalu proměňuje zemi v mrtvou říši ledového chladu.

Gorian otočil hlavu a uviděl na přídi malé plachetnice svého otce, muže tmavých vousů, širokých ramen a šedozeleňných očí, které se milým teplým pohledem dívaly na svět.

„Už tam budeme, chlapče,“ řekl.

Gorian se posadil. Viděl tak akorát přes okraj bárky. Právě mýjela břeh, domy, přístav.

Když pohlédl zpět na otce, všiml si, že se výraz jeho tváře najednou úplně změnil. Od kořene nosu až k vlasům se mu táhla hluboká vráska a husté obočí přísně stáhl k sobě. Byl to výraz, který si Gorian v první chvíli neuměl vyložit, ale tušil, že něco není v pořádku.

Otec povolil plachtu. Ta se zatřepotala, loďka se otočila špičkou po směru větru a v momentě zůstala nehnutě stát.

„Nehýbej se!“ nařídil mu otec tónem, z něhož mu bylo jasné, že bude nejlepší, když uposlechne. Způsob, kterým Gorian uslyšel otcův hlas, byl přitom zcela nezvyklý. Jeho slova se až násilím drala do Gorianových myšlenek, že by je málem raději potlačil. Zároveň Gorian pocítil i strašlivou sílu, která byla v těch slovech obsažena. Sílu, kterou nedokázal ani vysvětlit, ani pochopit, ba dokonce ani popsat slovy. Prostě ji cítil – jako něco známého a důvěrného.

Otcova ruka rychle sjela k meči, který mu visel u pasu. Čepel se zaleskla na slunci. A pak prosvístěla těsně kolem Gorianovy hlavy jako neviditelný zhmotnělý zvuk, taktak že se nedotkla jeho vlasů, a začala se do hlavy obrovské

okřídlené ryby. Ta nestvůra se vynořila z hlubin náhle, vyletěla z vody, roztáhla křídla a třepotala jimi tak rychle, že byla pohledem stěží zachytitelná. Okřídlená ryba dokáže takto ve vzduchu stát, zatímco svou obrovskou tlamou požírá kořist.

Ale tentokrát kořist unikla.

Když se meč bestii zařal do hlavy, uslyšel Gorian zároveň otcův výkřik, který jím projel až do morku kostí. V tomto výkřiku bylo možné vycítit ještě víc z oné neskutečné síly, kterou jeho otec zdá se vládl.

Okřídlená bestie ze sebe vyrazila skřehotavý zvuk a meč, který Nhorich držel obouruč, se jasně rozzářil. Ze řvoucí příšery začala tryskat modravá rybí krev a při dopadu na prkna paluby jedovatě syčela. Pár kapek skropilo i Goriana.

Ten však nemohl vykřiknout. Otevřel sice ústa, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Pak se bestie ponořila do vody. Vyvalily se zpěněné vlny, zmodraly a loďka se strašlivě rozhoupala.

Gorian se podíval na otce, v jehož očích už nebylo patrné téměř žádné bělmo. Nyní je vyplňovala neproniknutelná čern. Stál zde široce rozkročen a vyrovnával tak rozkomíhanou bárku, která se dál pohybovala, aniž ji kdokoli řídil. Otočila se, vítr se opřel do plachty a ta začala povlávat.

Gorianův pohled bloudil kolem a pak se zahleděl do dále.

Nebylo tam nic jiného než třpytící se vodní hladina Thisilské zátoky a pak jen šedavá stěna oparu.

V tu chvíli Gorian vykřikl, neboť se mu vrátila schopnost řeči. Ale nebyl to výkřik bolesti způsobený žíravou rybí krví, nýbrž varovný výkřik smíšený s odporem.

Jedno jediné slovo přešlo chlapci přes rty. „Tamhle!“. Napráhl ruku a ukázal kamsi, kde ještě nebylo nic vidět, a vložil do svého hlasu všechnu sílu, které byl schopen.

V tom okamžiku se pět lodních délek od plachetnice vynořila z vody druhá okřídlená ryba. Byla menší než ta první, od hlavy k ocasu ne delší než dospělý muž, zato však o hodně rychlejší než první netvor. Šum jejích křídel zněl jako sto zuřivých sršních rojů.

Příšera se vymrštila z vody přímo na Nhoricha. Ten se otočil, vyrazil hrdelní výkřik a znovu zasvištěla čepel meče vzduchem. Krátce zasvítila, když se zařala do těla ryby, pak to zasyčelo, když se rybí krev dotkla železa, z něž byl meč ukován. Jediným úderem usekl Nhorich obludě hlavu.

Její žíravá krev vystříkla vysoko vzhůru, ale náhlý porыв větru odvál jedovatou tekutinu pryč do moře, takže tentokrát nezasáhla ani Nhoricha, ani Goriana.

Nhorich se rozhlédl. Oči měl ještě stále hluboce protknuty temnotou. Gorian na tento pohled nezapomene celý svůj život.

Zdálo se, že otec něco hledá. Loďka se houpala, on tu však nadále stál a s mečem v obou rukou pátral po dalších okřídlených netvorech, kteří by mohli buď jeho nebo jeho synka napadnout. Ale i pokud ještě nějaké další bestie ve vodě byly, touha po kořisti už je přešla.

Nhorich si oddechl. „Už je po všem,“ řekl. „Jsou pryč.“

„Pamatuješ, jak nás přepadly ty okřídlené ryby?“ zeptal se Gorian otce o několik let později.

„Jistě.“

„Ty jsi věděl předem, že se ta bestie najednou vynoří z vody?“

Otec se zasmál. „Ano, věděl jsem to chvíli předtím, než se tak stalo.“

„A tomu se dá naučit, když jsi mistrem řádu meče, vid’?“

„Ano. Dá se to však naučit jen tehdy, když k tomu máš určité základní nadání. Ale Goriane, teď mi i ty musíš odpovědět na jednu otázku.“

„A na jakou?“

„Vzpomínáš si na tu druhou okřídlenou rybu?“

„Jasně. Ta na tebe zaútočila zezadu.“

„A ty jsi mě varoval ještě dřív, než se vynořila z vody.“

„Jo,“ zamumlal chlapec a jeho pohled byl náhle tak nepřítomný a obrácený do sebe, jak to jindy vídával u otce. „Viděl jsem ji. Ještě dřív, než se tam ocitla.“

Nhorich přikývl a pohladil ho po hlavě. „Byly ti teprve dva roky. To je strašně brzo.“

„Co tím myslíš?“

„Nikdy na ten okamžik nezapomeň. Přesně tehle moment si občas připomínej a zkus si ho co nejpřesněji vybavit.“

„A proč?“

„Nesmíš zapomenout na žádnou podrobnost.“

„Nezapomenu,“ slíbil Gorian. „Já na to stejně myslím skoro každý den.“

Otec se zhluboka nadechl: „Jednoho dne ti vysvětlím, co to všechno znamenalo.“

„A proč ne teď?“

„Je to moc brzo. Věř mi, nebylo by pro tebe dobré, kdybys věděl víc. Teď ještě ne.“

„Vyprávěj mi o mamince,“ zaprosil Gorian. Bylo mu už deset let a zdaleka o to neprosil poprvé.

„Co ti mám o ní vyprávět – kromě toho, co už víš?“ zeptal se Nhorich. Vousy mu už prošedivěly, ale na plné síle a vitalitě mu to nic neubralo.

Gorian zdědil jeho zelené oči barvy moře a bdělý, velmi pronikavý pohled, který na ostatní často působil tak, jako by je chtěl svýma očima provrtat.

Byl to mezi nimi už takový zavedený rituál: Gorian se ptal na maminku a Nhorich mu vyprávěl vše, co o ní věděl nebo co podle něj Gorian vědět měl, což zřejmě nebylo to samé.

„Je to tak, že její smrt měla něco společného s tím, že jsem se narodil?“

„Kdo to říká?“

„No je to tak?“

„Ne, zemřela přesně rok a den po tvém narození. A znovu říkám ne!!! Obě události spolu souvisejí jen do té míry, do jaké je navzájem ovlivněno vše, co se ve Všemohíru stalo nebo by se mohlo stát – nebo co se v něm ještě stane.“

Všemohír, pomyslel si Gorian. Pojem, který většinou používali příslušníci Řádu Prastaré síly, zatímco kněží Skrytého boha mluvili o Megakosmu, když měli na mysli celistvost veškerých myslitelných míst a možností. To, že Nhorich poměrně často používal pojem Všemohír, prozrazovalo, že kdysi dávno k Řádu Prastaré síly náležel. Způsob myšlení, kterému se tam naučil, se hluboce vtiskl do jeho osobnosti. Možná ještě hlouběji, než si Nhorich sám chtěl přiznat, protože se – v hodnotě mistra meče – s řádem znesvářil a poté se stranil jakéhokoli kontaktu s jeho zástupci.

„Pasoch tvrdí, že smrt mé maminky souvisí s mým narozením,“ prohlásil Gorian, který tentokrát vyžadoval na svou otázku obsírnější odpověď.

Nhorich vzhlédl od předmětu, na kterém pracoval a který podrobil poslední zkoušce, a zdrženlivě se usmál. Tím

předmětem byla dýka, kterou Nhorich sám ukul. Vyžádala si týdný práce a Nhorich ji dokončil až vyrytím magického znaku síly. Měla krátkou čepel, ukovanou podle měřítek mistra meče Řádu Prastaré síly. Co do kovářského umění zůstal Nhorich řádu stále věrný, i když s ním jinak přerušil veškeré svazky. Dospěl totiž k poznání, že tento řád mezitím prohnal až do samých základů a poklesl na pouhý nástroj moci vévodů z Laramontu, kteří již po čtyři generace vládli císařské Svaté říši.

Cíl rodu z Laramontu byl nabíledni: zrušit volitelnost císaře a nastolit dědičnou monarchii. A právě členové Řádu Prastaré síly a rovněž kněžstvo Skrytého boha se přes své závažné vzájemné protiklady stali pomocníky při naplňování plánů tohoto šlechtického rodu. Obě organizace opustily své staré ideály, a tím si vysloužily Nhorichovo nejhlubší pohrdání.

„Pasoch je blázen,“ řekl Nhorich a přejížděl dlaní po čepeli dýky. Zdálo se, že alespoň s touto prací je spokojen. Chytil rukojeť a prudkým pohybem zápěstí mrští dýku přes kovárnu. Ta opsala oblouk a pokračovala v letu, až se nakonec zabodla do napůl otevřené, potutelně rozšklebené a zakřivené tlamy démona plné tesáků, vyřezaného do obrubně dveří.

Dráhu dýky vychýlila Prastará síla, blesklo Gorianovou myslí.

Také tohle patřilo k dovednostem, které museli ovládat příslušníci řádu, když se chtěli ucházet o titul mistra meče. A ať viděl otce toto umění používat kdykoli, nikdy na kdysi zběhnuvším mistrovi meče nespátril ani záblesk jakékoli námahy, kterou zcela nepochybně takové ovládání Prastaré síly vyžadovalo. Oči mu dokonce ani nepotemněly

bezednou černí, znamením hlubokého soustředění, jaké tato zvláštní síla vyžadovala.

Nhorich se spokojeně zasmál. „Dobrý kousek,“ řekl. „Především správné symbolické znaky jsou tím, co se často podceňuje, synu. Naopak jsou důležité a také to, v jakém pořadí jsou vyryty.“ Chvilí mlčel a upřel zrak kamsi do dáli. Gorian tento pohled znal až příliš dobře. Jeho otec se jím přenášel do minulosti. Gorian v těchto chvílích velmi litoval, že ho tam nemůže následovat a že nemůže svým vnitřním pohledem vidět totéž.

Nhorich se obrátil ke Gorianovi: „Co to jen Pasocha napadlo, tvrdit ti takové věci?“

Pasoch byl místním knězem církve Skrytého boha v ne-daleké vesnici Twixlum v Thisilském zálivu. Nhorichův dvorec, kde bývalý mistr meče žil v ústraní se svými služebníky a synem, ležel několik mil východně od Twixlu. Z budov dvorce bylo vidět moře a patřilo k němu i vlastní přístavní molo pro malá i střední plavidla, neboť pobřežní cesta vinoucí se podél zálivu od přístavního města Thisie přes Twixlum až k přístavišti převozních lodí v ústí řeky Seg, odkud se dalo pokračovat do vévodství Estrigge, nebyla schůdná po celý rok.

„Říkal to, když jsem byl posledně s loďkou v Twixlu,“ dodal Gorian.

„Už bys neměl chodit do kněžské školy,“ řekl Nhorich a tón jeho řeči potemněl.

„Proč ne? Jsou kněží taky tak zkažení jako Řád Prastaré síly?“

„Přinejmenším stejně,“ potvrdil Nhorich – a tento svůj názor opakoval Gorianovi stále znova. Blíže se ale k synovým zvědavým otázkám nikdy nevyjádřil. Pokaždé zůstal u všeobecného konstatování, že kněží a příslušníci

řádu zradili své staré ideály už před dlouhou dobou a že umožňují vždy jen jedné císařské dynastii držet se u moci, místo aby se postavili proti skutečnému nebezpečí, jež Svaté říši hrozilo. Možná, že Nhorich věřil tomu, že jeho syn ještě není schopen pochopit veškerou složitost této situace. Nebo ho možná chtěl ochránit a zamlčoval mu věci, jejichž znalost by ho mohla vystavit nebezpečí. Nhorich něco v tom smyslu opakovaně naznačoval, ale zůstalo jen u těchto náznaků.

Gorian si musel na otci vybojovat, aby mohl navštěvovat kněžskou školu v Twixlu. Bývalý mistr meče byl pramálo nadšený. Nechtěl, aby kněží Skrytého boha ovlivňovali názory a výchovu jeho syna. Řád však žáky také učil naslouchat různým názorům, aniž by padl nějaký všeobecně závazný rozsudek, pokud nebyl nevyhnutelný. Jak by jen mohl Nhorich, jenž si stále hluboce vážil starých ideálů řádu a považoval je za vodítko ve svém vlastním životě, bránit svému synovi, aby se s učením starého kněžstva seznámil, i když jeho pojetí často odporovalo tomu, co považoval za správné?

Školní vyučování probíhalo vždy sedm dní v kuse, jinak by se mnohým nevyplatilo kvůli němu dojíždět z širokého okolí každý den. Děti přespávaly vždy v chrámu, který i v tak malé obci jako Twixlum byl stále ještě největší budovou.

Gorian tam rád poznával vrstevníky z okolí, se kterými by se jinak nikdy nesetkal. Byli to synové a dcery knížat, rytířů a sedláků – v tomto bodě nedělalo kněžstvo Skrytého boha žádné rozdíly. Výuka byla bezplatná a tak kvalitní, že sem své děti rádi posílali dokonce i kupci a rytíři z družiny thisilského vévody, kteří zde v blízkosti měli své dvorce,

jen aby je zde naučili číst a psát a pokud možno i základy matematického umění.

„Co přesně řekl Pasoch?“ zeptal se Nhorich ještě jednou, neboť ho poněkud znepokojilo, že místní kněz možná synovi pověděl to, co se Gorian dozvědět neměl. Alespoň ještě teď ne a ne od kněze Skrytého boha!

„Řekl, že toho dne, kdy jsem se narodil, spadl z hvězdné oblohy žhnoucí kámen.“

„To je pravda. A také to není žádné tajemství. Celé okolí si to dodnes pamatuje – zejména ti, co jsou dostatečně staří, aby si to pamatovat mohli.“

„Pasoch řekl, že ten úlomek je prý ulomeným kousíčkem Stínonoše, který zatemňuje slunce a kvůli kterému je po generace každá následující zima krutější, chladnější a delší než ta předešlá.“

„Tohle říká ten kněz?“ zamumlal Nhorich.

„Je to pravda?“ zajímal se Gorian.

Nhorich přikývl. „Ano. Ať už Pasoch tu svou moudrost pobral kdekoliv, protože je to koneckonců jen obyčejný vesnický kněz, o němž není známo, že by se kdy zabýval pozorováním hvězd, musím přece jen připustit, že to, co řekl, je pravda.“

„Ten kousek tmavé skvrny, který nechává vychladnout slunce, má být znamením neštěstí. A já se prý v tomhle znamení narodil.“

„To jsou jen žvásty kněží,“ prohlásil Nhorich.

„A taky říká, že je nutné prolít vlastní krev, aby se zmenšil nebo úplně zastavil vliv toho znamení na budoucnost.“

„To je pověra!“ vzplanul Nhorich, což u něho bylo naprosto nezvyklé. Většinou zůstával bývalý mistr meče velmi klidný. Nikdy nezažil Gorian svého otce jinak, tentokrát však vycítil, že jeho otázky Nhoricha rozrušily. Více, než

chlapec tušil. Vůbec ale nechápal proč a už vůbec neměl v úmyslu s vyptáváním přestat. Gorian cítil, že už je velmi blízko toho, aby mu konečně byly objasněny otázky, které dosud zahalovalo tajemství. A i kdyby to mělo být pro jeho otce bolestné, Gorian byl přesvědčen, že tento závoj se musí strhnout jednou provždy.

Pohledy otce a syna se střetly. Dlouho se na sebe jen dívali a poté Nhorich zopakoval to, co již jednou řekl, ovšem zdaleka ne tak přesvědčivě. „Je to pověra z doby, kdy lidé ještě neuctívali Skrytého boha. Rozšířila se mezi kněžími nižšího řádu jako řada jiných pověr, jako zlý vřed, tak zlý, že už se nedal vyříznout, zvlášť když k tomu chyběla dobrá vůle.“

„Ať už je to pověra nebo pravá magie – myslela si maminka, že to tak mohlo být? Věřila, že to, co mi Pasoch řekl, je pravda?“

Nhorich chvíli mlčel. Poté vztáhl ruku, napráhl ji ve směru dýky, kterou mrštil do chřtánu dřevěné rozšklebené tváře démona, a oči se mu naplnily čistou, neproniknutelnou černí. Dýka se rozechvěla.

Mne nespleteš, pomyslel si Gorian, nejsem už malé dítě, jehož pozornost se dospělí snaží odvrátit od rány, aby tolik nepálila. Už nedovolím, aby se se mnou jednalo jako s dítětem! Rozhodně ne, pokud jde o tuhle věc.

Říkalo se, že někteří mistři řádu dokáží číst ostatním lidem obzvláště intenzivní myšlenky. A nebylo to poprvé, kdy se Gorian ptal sám sebe, zda to jeho otec dokáže u něho. Nejednou si myslel, že tomu tak je. Nejednou si to dokonce přál, ale tu a tam se toho taky bál. Ovšem v téhle chvíli by mu nebylo nic milejšího, než kdyby jeho otec byl s to okamžitě pochopit, co mu právě běží hlavou,

a jak důležitá je pro něj otázka, na kterou už konečně chce dostat jednoznačnou odpověď.

„Zemřela maminka, protože věřila, že tím ze mě dokáže sejmut to strašné znamení, ve kterém jsem se narodil?“ zeptal se Gorian a jeho hlas zněl mnohem jasněji a zřetelněji, než by sám od sebe očekával. Málokdy se cítil tak silný a v takovém souznění sám se sebou jako právě teď. Konečně vyslovil otázku, která pro něj byla tak důležitá, a přitom v hloubi svého srdce odpověď už dávno znal.

Dýka se rozechvěla ještě silněji, poté se uvolnila ze chřtánu dřevěného démona, zasvištěla vzduchem, opsala přitom naprosto nevypočitatelnou klikatou křivku a přistála přesně v otevřené dlani někdejšího mistra meče. Znamení na čepeli krátce zaplála a poté potemněla a zezelenala jako rytiny na nádobí nebo přiborech, které byly dlouho uskladněny v truhle a nepoužívaly se.

Z Nhorichových očí zmizela čern. Ještě váhal, ale poté jako by uznal, že další mlčení nemá smysl.

„Ano,“ připustil. „Kenraai – tvá maminka – tomu nesmyslu uvěřila. Nikdy jsem ji nedokázal přesvědčit, že je to jenom prokletá pověra. Odplula bárkou do Twixlu a zeptala se kněze, který zde tehdy působil, na jeho mínění. Jeho slova byla jako jed, který začal účinkovat pomalu, ale jistě, a jednoho dne – rok a den po tvém narození – jsem ji našel na vejčitém kameni na cestě do Thisie. Tam, kde byli před příchodem víry v Skrytého boha starým bohům obětováni lidé. Měla u sebe ostrý nůž a tím si podřezala žíly.“

Gorian stál celý zděšený. Nic z toho, co mu jeho otec právě pověděl, jej ve skutečnosti nepřekvapilo, ale dozvědět se to z jeho vlastních úst, to bylo něco jiného než si sestavit obraz z mnoha jednotlivých kamínek mozaiky

zcela sám. Obraz, který měl ke všemu na rozhodujících místech nadále ještě několik mezer.

Gorian chtěl něco říct, ale hrdlo se mu sevřelo.

Potom ze sebe konečně vyrazil: „Chtěl bych tě o něco poprosit.“

„A o co?“

„Slyšel jsem, že mistři řádu dokážou přenášet dotykem vzpomínky tak, že se do nich může dostat i někdo jiný, jako by byly jeho vlastní.“

Nhorich se zachmuřil. Na čele se mu opět objevila charakteristická hluboká rýha. Nesouhlasně potřásl hlavou: „Ne, Goriane. To ne. O všechno mě můžeš požádat, ale o tohle ne.“

„Chtěl bych ji vidět,“ řekl Gorian. „Chtěl bych s tebou zažít chvíli, kdys ji našel u toho vejčitého kamene.“

Ale Nhorich znovu potřásl hlavou, tentokrát mnohem rozhodněji. „To nepřichází v úvahu!“

Gorian chtěl ještě něco říct. Ale ústa otevřel jenom napůl a pouze prudce vydechl. Náhle totiž pochopil pravý důvod toho, proč mu Nhorich odpírá splnění této prosby. Předtím si myslel, že to byl jen ohled a snaha otce ochránit své dítě. Ale bylo v tom ještě něco jiného. Něco, co hrálo mnohem větší roli.

Zdá se, že i pro něj samotného je ta vzpomínka příliš silná, uvědomil si Gorian.

„Neměl bys zkoušet číst myšlenky,“ varoval jej Nhorich. „Nezkoušej to bez odpovídajícího vzdělání, které tě ochrání před nechtěnými následky.“

Gorian zrudl a bezděčně polkl.

Nhorich mu podal dýku. „Ta je pro tebe,“ prohlásil. „Ukážu ti, jak se s ní zachází. Máš v sobě velice silnou Prastarou sílu – a je na čase, aby ses začal vzdělávat ve

speciální části tohoto umění, i když na Ordensburgu ještě nikdy nikoho v tvém věku nepřijali a pár vlivných chytráků si tam myslí, že dokonce ani šestnáct let není ještě zralý věk k tomu, aby si někdo osvojil umění mistra řádu.“